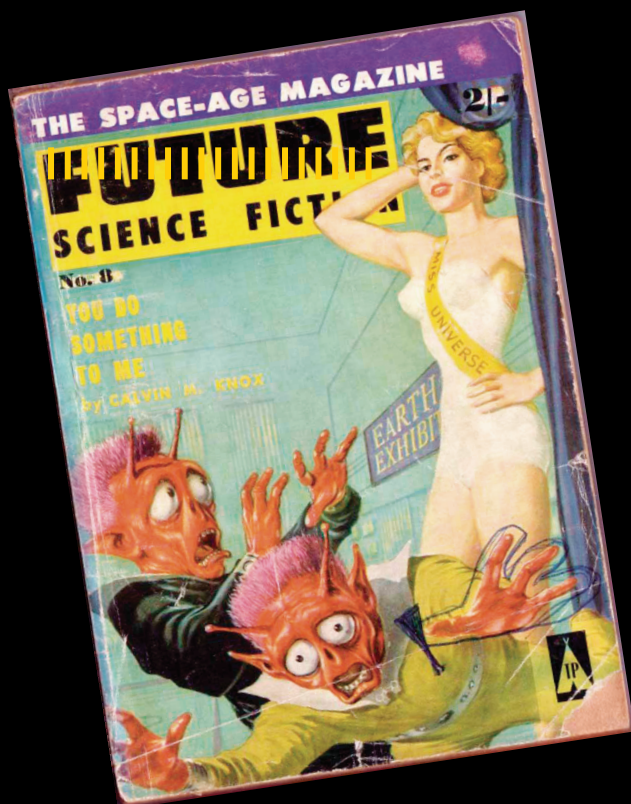

Zo veel om te vragen...

BOJANA CVEJÍČ EN DANIELLE DE REGT

De toekomst van het theater III: Rudi Laermans

Voor mij is het theater al een doods corpus dat via allerhande reanimatiepogingen zichzelf aan een tweede, derde, vierde, vijfde... leven helpt. Soms zijn die injecties van hyperrealisme, soap, directe ervaringen, technologie, quasi-video, popmuziek... interessant om te bekijken. Tegen een aangenaam avondje vertier kan niemand wat hebben, al is het natuurlijk zeer de vraag of dat ook moet worden gesubsidieerd. Maar dat is niet het belangrijkste punt, wel de vaststelling dat het overleven van het theater voor de toekomst van de kunsten slechts in zeldzame gevallen resulteert in een verschil dat ook effectief een verschil maakt. Daarmee is, voor de goede orde, niets tegen (de) 'podiumkunst in het algemeen' gezegd (een notie die ik op andere plaatsen al heb ingezet). Het theater genereert echter slechts bij uitzondering dit soort kunst – quod non!

Waarmee ook meteen is gezegd dat ik de vraag naar de toekomst van het theater nogal onzinnig vind. Het gespartel om esthetisch en/of maatschappelijk nog een minimum aan relevantie te vinden via geleende stimulantia doet, pour faire vite, lichtjes tot zeer pathetisch aan.

Uiteraard is ook dit een overdrijving, zij het nu weer ook niet zo'n grove.